

Dar božji.

Visoko na gori blizu sv. Jošta na Štajerskem je delal kmet s svojo ženo na Špolji. Vročina je bila huda, pot jima je tekel curkoma z ogorelega obraza. Menila se nista skoro nič, molčeča sta opravljala svoje delo. Kar vrže kmet motiko na tla ter sede na koncu njive blizu visoke skale pod košato drevo. Kmalu sede žena k njemu ter reče: „Danes je pa res strašno soparno!“ — „E, kaj soparno,“ odgovori mož, „vročina bi me ne strašila, da bi le vedel, čemu se ukvarjava. Ko naju ponesó na pokopališče, smijali se bodo dediči za nama, saj nimava svojih otrok!“ — „Ne žaluj,“ tolaži ga žena. „Bog nama ni dal otrok, on vže vé, kako je najbolje za naju!“

Počasi se razvedri možu zopet lice. V prijaznem pogovoru si odpočijeta in pojužinata. Vže sta hotela zopet na delo, kar zašumé nad njima peroti velikanskega ptiča. Osupnena se ozreta k višku. Brkasti sèr je plaval proti skali, v krempljih je nesel nekaj belega. „Gotovo je ukradel na Pohorji jagnje,“ reče kmet svojej ženi. Obá opazujeta roparja. „Ali to pa vender ni podobno nobenej živali,“ reče žena za nekaj časa. V tem priplava ptič proti skali, da bi se odpočil od daljnega letanja. V krempljih je nosil otroka zavitega v plenice.

Komaj je sedel ropar na skalo, skočita zakonska izpod drevesa, vpijeta in mahata z motikama in prepodita res ptiča. Na skali pa najdeta otroka. Strašni kremplji so se bili zabódlí samó v plenice, otroku ni bilo nič hudega.

„Ali vidiš dete? Morda je nama pošilja Bog sam,“ pravi žena, ko se napatita z najdenčkom domóv. Oba sta bila vesela krepkega dečka; še prav jima ni bilo, ko jima reče župnik, da bode treba oznaniti vse to, ker bodo iskali stariši gotovo svojega sina. Dala sta oznaniti, kako čudno jima je poslal Bog otroka.

Vže drugi teden se oglasi mati. Visoko na Pohorji je položila svojega četrtega sina v plenicah pod grm. Kar zasliši frfotanje brkastega sèra in vidi, da jej je ukradel otroka. Radostna je pritekla po njega, ker je zvedela, da so ga našli pri sv. Joštu.

Rediteljema ni bilo po volji, da bi mati vzela sina s sebjó. Dogovarjata se in jej obljubita primerno svoto denarja, če jima pusti dete, katero jima je poslal Bog sam. Mati se vrne domóv ter pride s svojim možem nazaj. Dogovoré se, naj ostane otrok pri rediteljema, katera se zavežeta, da mu bodeta pustila po smrti svojo kmetijo.

Tako se je zgodilo.

Fr. Hubad.

Ptica, lisica in pes.

(Národna basen v Veržejih na spod. Štajerskem.)

Nekoč si je ptica na grmu napravila gnezdo in začela nesti jajca. To zapazi lisica in si misli: to bode lep zajutrek; a pustila jo je, dokler se ni iznesla. Potem pride lisica k ptici, ki je na grmu prepevala in jo pozdravi: dobro jutro,

— kakó si lepa in kakó lepo prepevaš, meni se pa še bolj dopadajo tvoja jajca, jaz jih hočem pojesti. — Ptica se nasmeje in pravi: oj, oj, ti si slabe pameti, jajec se ne bodeš najedla? Počakaj, ko bodem mlade izlegla in odhranila, tedaj pridi in pojey mlade in mene. — To je bilo lisici všeč in vesela gre dalje.

V tem pa ptica naprosi nekega psa in mu obljubi dobro-pečenko, če ujame lisico. Pes se nato nasmeje in pravi: prav lepa sreča! veš ti ptica, kaj? Kadar pride lisica, jaz se skrijem za bližnji grm, ti pa prosi lisico, naj ti še dovoli zadnjo pesen zapeti. Tedaj se vsedi na plot in zapój, to bode meni znamenje, da skočim in ujamem lisico. Čez nekaj časa se lisica približa k grmu zvižgajoč in ugledavši ptico, reče jej: sem vže tukaj. Dobro, odgovori ptica, kar sem ti obljubila, to hočem in moram izpolniti, samó to te prosim, da mi dovoliš še zadnjo pesen zapeti. — Nu, naj ti bode, pa le hitro, odvrne lisica. Ptica sede na plot in zapôje, a v tem hipu skoči pes izza grma na lisico, ali ta mu se zmuzne iz krempljev. Lisica se spusti v beg, pes pa za njo, ali lisica smukne v luknjo. Pes še vender ne odjenja, ampak jo zunaj čaka. V tem se lisica prične takó-le sama s seboj pogovarjati: moje drage noge, kako ste se vi držale? Nógé odgovore: jako dobro, mi smo takó hitele, kakor bi letele, samó da nas ni pes ulovil. — Dobro, dobro, hvale ste vredne. A vi moja ušesa, kakó ste pa vi? Prav dobro, mi smo prav vérno poslušale, če je vže šmentani pes blizu. — Prav dobro je, a vi moje bistré oči? Ej, mi smo pazljivo gledale, da prej zagledamo luknjo. Lepo je to od vas. Zdaj še pogleda na svoj dolgi rep in ga vpraša: kakó pa ti kaj, mój dolgi, košati rep? Rep odgovori: Jaz sem se zeló nazaj vlekel, ker sem se zadeval za grmovje in kopinje, pač bi mi žal ne bilo, če bi me bil pes ulovil.

Hm, hm, godrnja lisica, ti si moj sovražnik, vse drugo mi je bilo zvesto, le ti si se mi izneveril. Odslej ne bodeš več z menoj v luknji. Poberi se ven, moj sovražnik! In res porine rep iz luknje, pes ga zgrabi in potegne vso lisico iz luknje. Takó si je poplašal svoj trud.

Fr. K—ć.

Trije žreblji.

Leta 1837. potoval je knez Longin Lobkovic, c. kr. predsednik dvorne komore, po Erdeljskem ogledavat si bogate rudokope za zlato.

Ko se pelje v Lekerem mora se nekoliko ustaviti na poti. Ob cesti je stala ciganska kočá. Cigan je sedel pred durmi in koval žreblje. Knez stopi k njemu in opazuje delo. Koval je ravno žreblje za late. Knez si ogleda žrebelj in reče: „Ta ni dobro kovan! Skujte mi žrebelj za skodle!“ Cigan kuje, a tudi ta žrebelj se mu ne posreči. „Skujte mi žrebelj za podkovo!“ Ali tudi ta je bil slab. — Nato sede knez sam za nakovalo, skuje žrebelj za late, za skodle in za podkovo. Kovač cigan gleda, čudi se, žreblji so bili dobri. „No, dobro znaš kovati, naučil si se,“ zagodrnja cigan knezu. Vsi so se smijali. Knez otide, cigan pa najde na nakovalu tolar za žreblje.

Fr. Hubad.

